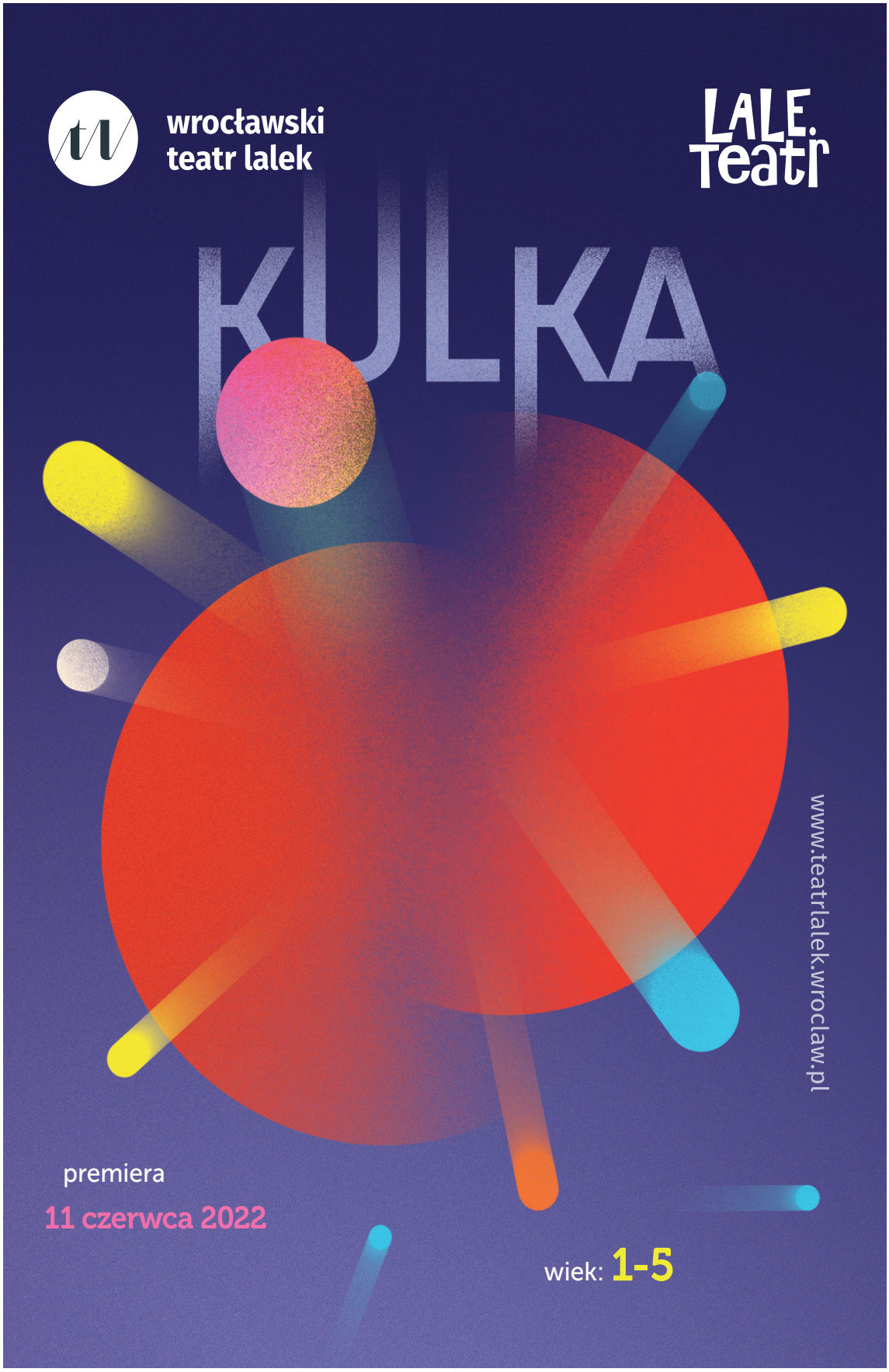
PRZEDPRZEWODNIK DO SPEKTAKLU

CZYM JEST PRZEDPRZEWODNIK DO SPEKTAKLU „KULKA”?

Przedprzewodnik do spektaklu to informacje, z którymi warto zapoznać się przed wizytą w Teatrze. Dzięki przedprzewodnikowi dowiesz się więcej na temat przedstawienia, na które się wybierasz. Znajdziesz w nim informacje m.in. na temat:

- treści i źródeł powstania spektaklu „Kulka”
- estetyki, którą posługują się twórcy przedstawienia
- trudniejszych tematów
- intensywnych bodźców dźwiękowych i świetlnych
- dostępności przedstawienia dla widzów o szczególnych potrzebach

PO CO NAM PRZEDPRZEWODNIKI DO SPEKTAKLI?

Nowe spektakle Wrocławskiego Teatru Lalek dotykają ważnych, a często trudnych tematów. Wykorzystują zróżnicowane środki artystyczne. Zdarza się, że po ich obejrzeniu dzieci i młodzież zadają opiekunom wiele pytań. Odbiór przedstawień wywołuje żywe emocje. Przedprzewodnik pozwala się na te pytania i emocje przygotować.

DLA KOGO JEST PRZEDPRZEWODNIK?

Dla wszystkich, którzy chcą dowiedzieć się czegoś więcej o przedstawieniu, w tym:

- rodziców i nauczycieli, którzy chcą być przygotowani na trudniejsze treści w przedstawieniach lub intensywne, mocno oddziałujące środki wyrazu,
- osób o szczególnych potrzebach, w tym osób z niepełnosprawnościami, neuroróżnorodnych lub w kryzysach zdrowia psychicznego.

wrocławski teatr lalek

TEATR WRAŻLIWY

SPIS TREŚCI

Przed wizytą w teatrze 4

Najważniejsze informacje o przedstawieniu „Kulka” 7

O czym jest spektakl „Kulka”? 8

Jaką estetyką posługują się twórcy przedstawienia? 10

Kto występuje w przedstawieniu? 12

Światła i dźwięki w spektaklu 13

Mapa treści wrażliwych i bodźców sensorycznych w przedstawieniu 15

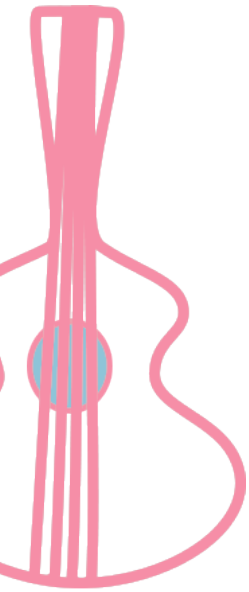
Czy przedstawienie jest dostępne dla widzów z niepełnosprawnościami? 20

Czy przedstawienie jest odpowiednie dla widzów neuroróżnorodnych? 22

W jaki sposób rodzic lub nauczyciel
może wesprzeć widzów w odbiorze i rozumieniu spektaklu? 24

Słowniczek trudniejszych pojęć 28

Kontakt 30

PRZED WIZYTĄ W TEATRZE

Przedstawienie pod tytułem „Kulka” gramy na Scenie kameralnej lub Scenie na Piętrze Wrocławskiego Teatru Lalek. Wrocławski Teatr Lalek znajduje się w ścisłym centrum miasta, przy pl. Teatralnym 4. Możesz do nas dojechać komunikacją miejską. Najbliższe duże, płatne parkingi znajdują się w Renomie oraz w Narodowym Forum Muzyki. Jeśli nie czujesz się dobrze na zamkniętych, wielopoziomowych parkingach, otwarte, płatne parkingi znajdują się przy ul. Teatralnej i przy ul. Podwale. Jest tam jednak niewiele miejsc i możesz mieć trudność z pozostawieniem samochodu.

Do Teatru warto przybyć chwilę wcześniej. Będziesz mieć wtedy czas, by pozostawić kurtkę lub płaszcz w szatni i skorzystać z toalety. W budynku przywitają Cię pracownicy obsługi widowni. Pracownicy obsługi widowni są zwykle ubrani na czarno i mają żółte plakietki z logotypem Wrocławskiego Teatru Lalek. Sprawdzą Twój bilet, pokierują do szatni i na widownię oraz odpowiedzą na pytania. Gdy wejdziesz na salę widowiskową, pomogą Ci w znalezieniu Twojego miejsca.

W hallu przy szatni znajduje się sklepik, w którym w weekendy możesz kupić teatralne pamiątki. Są tam też dwa ekrany, na których wyświetlają się dynamiczne zwiastuny różnych spektakli. Podczas spektakli weekendowych przy Dużej scenie działa kawiarenka teatralna. Możesz w niej kupić coś do picia i słodką przekąskę. Kawiarenka jest niewielka, więc czasem będziesz musiał poczekać w kolejce.

Przed rozpoczęciem spektaklu w foyer (czyli hallu, który znajduje się przed wejściem do sali widowiskowej) może być tłoczno i głośno. Wszyscy widzowie będą czekać na rozpoczęcie przedstawienia. Po przyjściu do Teatru nie możesz od razu zająć miejsca w sali widowiskowej. W tym czasie aktorzy i obsługa przedstawienia sprawdzają, czy scena i widownia są idealnie przygotowane. Gdy wszystko jest dopięte na ostatni guzik, pracownicy obsługi widowni otwierają drzwi sali widowiskowej i zapraszają widzów do środka.

Na sali widowiskowej widzowie siedzą na wygodnych poduszkach. Jeśli nie lubisz siedzieć na poduszkach, możesz zająć miejsce na krześle. Krzesła przygotowaliśmy w ostatnich rzędach widowni. Scena, na której znajduje się scenografia i grają aktorzy, mieści się na tym samym poziomie, co pierwsze rzędy widowni. Widownia i scena to dwie oddzielne strefy. Widzowie pozostają na widowni, a aktorzy grają na scenie. Chwilę przed rozpoczęciem spektaklu pracownicy obsługi widowni zamykają drzwi do sali. Światło delikatnie się przyciemnia. Jeśli nie czujesz się dobrze w ciemności, powiedz o tym osobie, z którą jesteś. Możesz również wybrać miejsca bliżej wyjścia.

Pamiętaj, że teatr nie pokazuje historii wprost. Często posługuje się metaforą – to znaczy, że obrazy na scenie nie są dosłowne, ale mają dodatkowe sensy, wywołują różne skojarzenia. Czasem twórcy wymyślają teatralne czary. Dzięki temu możesz w teatrze zobaczyć rzeczy, które nie zdarzają się w prawdziwym świecie. Bo teatr to dobre miejsce dla Twojej wyobraźni.

Jeśli jesteś wrażliwy na głośne dźwięki, możesz skorzystać ze słuchawek wyciszających. Możesz przynieść swoje słuchawki lub bezpłatnie wypożyczyć słuchawki w Teatrze. Słuchawki nie wygłuszają całkowicie, ale pozwalają na obniżenie natężenia dźwięku o około 20 dB. Słuchawki, które posiadamy są przeznaczone dla dzieci w wieku 5-12 lat. Ich ilość jest ograniczona. Możesz je wypożyczyć w szatni.

Na sali widowiskowej nie można pić ani jeść. Możesz natomiast skorzystać ze swojego picia lub jedzenia w foyer przed rozpoczęciem i po zakończeniu przedstawienia.

Na sali widowiskowej nie można korzystać z telefonów komórkowych. Światło ekranu i dźwięki przeszkadzają innym widzom. Jeśli potrzebujesz skorzystać z telefonu, możesz to zrobić w foyer przed rozpoczęciem i po zakończeniu przedstawienia.

Możesz wyjść w trakcie przedstawienia, jeśli tego potrzebujesz. Jeśli zdarza Ci się czuć na przedstawieniach niekomfortowo i potrzebujesz chwili wytchnienia, warto zająć miejsce na brzegach rzędów. Dzięki temu opuścisz salę szybko i wygodnie oraz nie będziesz przeszkadzać innym widzom.

NAJWAŻNIEJSZE INFORMACJE O PRZEDSTAWIENIU „KULKA”

Przedstawienie pod tytułem „Kulka” miało swoją premierę 11 czerwca 2022 r. Przedstawienie jest koprodukcją – to znaczy, że zostało przygotowane wspólnie przez Wrocławski Teatr Lalek i Fundację LALE.Teatr.

Scenariusz spektaklu stworzył Tomasz Maśląkowski. Tomasz Maśląkowski jest również reżyserem przedstawienia oraz autorem scenografii. Muzykę skomponował Grzegorz Mazoń. Za dźwięk w przestawieniu odpowiada Robert Maniak, a za realizację światła – Alicja Pietrucka. Inspicjentką przedstawienia jest Agnieszka Drobna.

W spektaklu występuje dwóch aktorów: Radosław Kasiukiewicz i Grzegorz Mazoń.

W spektaklu wykorzystano fragment „Arii na strunie G” Jana Sebastiana Bacha ze suity orkiestrowej D-dur nr 3 w aranżacji i wykonaniu Grzegorza Mazonia.

Przedstawienie trwa 37 minut.

Przedstawienie pod tytułem „Kulka” polecamy widzom, którzy ukończyli rok. To znaczy, że młodsi widzowie mogą doświadczać obrazów i dźwięków, ale mieć trudność ze śledzeniem fabuły. Jednocześnie przedstawienie doskonale odpowiada na potrzeby widzów starszych.

O różnicach w odbiorze spektaklu przez dzieci w różnym wieku piszemy na stronie 24

Około 2. urodzin u widzów może pojawić się rozwojowy lęk przed ciemnością, która panuje na widowni. Taka reakcja jest w pełni naturalna. Jeśli niepokój związany z półmrokiem pojawi się u dziecka, warto zareagować na niego uważnością i wsparciem.

Jeśli Twoje dziecko jest szczególnie wrażliwe na bodźce sensoryczne, minimalna granica wieku może być wyższa.

O CZYM JEST SPEKTAKL „KULKA”?

Na niewielkiej, okrągłej arenie spotyka się dwóch muzyków: Czerwony i Niebieski. Zauważają się, przyglądają, próbują powtarzać swoje gesty. Są zdziwieni i zaciekawieni sobą nawzajem. Znajdują wspólny język – grę na ukulele. Każdy ma swój własny dźwięk. Naśladują je, układają we frazy, popełniają błędy. Po kilku próbach grają czystą, wspólną melodię.

Wspólna zabawa bardzo im się podoba. Tańczą, gwiżdżą, wymyślają wciąż nowe piosenki. Niebieski woli ostrzejsze, rockowe brzmienia. Czerwony jest nostalgiczny i sentymentalny, brzmi jak fado. Niebieski próbuje przekonać Czerwonego do gry na swoją nutę. Czerwony jest nieugięty. Niebieski naciska, Czerwony się niecierpliwi. Wybucha sprzeczka.

Kłótnia narasta. Niedawni przyjaciele, zdenerwowani, rozchodzą się w swoje strony. Niebieski wychodzi. Czerwony próbuje namówić go do powrotu, ale odpowiada mu cisza. Czerwony wpada na pomysł, jak naprawić relację i nadszarpnięte zaufanie. Przywołuje Niebieskiego dźwiękiem instrumentu. Niebieski pojawia się, jakby na to czekał. Ale proces odbudowania przyjaźni wymaga czasu.

Scenicznym znakiem Czerwonego staje się klaunowski nosek, który rośnie i przybiera coraz bardziej ludzki kształt. Niebieski początkowo próbuje go złapać, zamknąć w pudełku. Z czasem jednak uczy się szanować odrębność noska, jego charakter, potrzeby i emocje. Daje mu wolność w byciu obok. To sprawia, że nosek znów zmienia się w Czerwonego. Konflikt zostaje zażegnany, a przyjaciele uczą się być razem.

„Kulka” to przedstawienie, które zaprasza do odczytań na wielu różnych poziomach. Dla najmłodszych widzów to przede wszystkim sensoryczna opowieść, która odpowiada na ich możliwości poznawcze. Abstrakcyjne przygody postaci budzę ekscytację. Dla nieco starszych to uniwersalny spektakl o relacjach.

W „Kulce” relacja między bohaterami rozwija się od wzajemnej ciekawości i poznania przez stawianie i przekraczanie granic, nieufność, po udaną próbę odbudowania zaufania i relacji. Takie tematy warto pokazywać i rozmawiać o nich z dzieckiem. Dzieci uczą się przeżywania i okazywania emocji poprzez ich bezpieczne doświadczanie w życiu codziennym. Czasem pomagają w tym bajki, teatr, opowieści. Emocje są naturalnym składnikiem relacji. Możliwość obejrzenia ich w spektaklu wspiera umiejętność rozpoznawania emocji i ich normalizację.

„Kulka” w sposób metaforyczny pokazuje, że emocje mają swoją siłę, kolor, dźwięk, wielkość. Że mogą się zmieniać. Sposób przedstawienia ich w spektaklu jest bliski dzieciom: autentyczny i prawdziwy. Widz w wieku przedszkolnym próbuje poznawać świat sprawdzaniem granic, budowaniem sprawczości i autonomii. Uczy się odrębności swoich kolegów i koleżanek. Złość jest naturalną i obecną konsekwencją tych procesów . I ,jak w „Kulce”, można ją przeżywać na wiele sposobów.

Warto zwrócić dziecku uwagę, że trudne sytuacje czy okazywanie złości nie powinny budzić obaw o zagrożenie dla relacji. Nie powinno wpłynąć na jej stabilność, bo więź ma przetrwać chwilowe napięcia czy nieporozumienia. Konflikt w „Kulce” jest nieodłącznym elementem przyjaźni. W każdej relacji pojawiają się inne potrzeby, trudności z dogadaniem, nieporozumienia czy kłótnia. Bohaterowie spektaklu tego doświadczają, a mimo to nadal szukają kontaktu, chcą pozostać w relacji.

Szczegółowy opis każdej sceny znajdziesz w rozdziale „Mapa treści wrażliwych i bodźców sensorycznych w przedstawieniu” na stronie 15

JAKĄ ESTETYKĄ POSŁUGUJĄ SIĘ TWÓRCY PRZEDSTAWIENIA?

`Kulka” jest spektaklem teatru formy. To znaczy, że pada w nim niewiele słów, a narrację buduje obraz, plastyka sceniczna, ruch, światło dźwięk. Reżyser spektaklu tworzy unikalny świat, w którym przedmioty codziennego użytku – kule i kulki – ożywają i zyskują autonomię. Stają się postaciami, które na scenie mają swój własny sposób życia, poruszania się. Co więcej: mają swój charakter i osobowość. Dzięki takim praktykom artystycznym w teatrze możemy opowiadać różne historie nieco inaczej. Teatr tworzy obrazy, które pobudzają wyobraźnię i wrażliwość odbiorców. Pozwala im samodzielnie tworzyć opowieść, nie narzuca wniosków ani interpretacji.

Scenografia przedstawienia jest minimalistyczna. To okrągła scenka – arena, na której działają dwie postaci. Arena jest oświetlona jasnym, ciepłym światłem, podczas gdy pozostała część sceny jest pogrążona w mroku. Aktorzy grają w żywym planie, w charakteryzacji i kostiumach, których nieodłącznym elementem są klaunowskie noski. Czasem noski – zwłaszcza czerwony – zastępują aktorów, stają się scenicznym znakiem obecności postaci. Czerwony nosek przyjmuje różne kształty. Robi się coraz większy: przypomina piłeczkę, piłkę, a nawet dużą kulę. Jednocześnie cały czas zachowuje taki sam czerwony kolor oraz gąbkową, lekko aksamitną fakturę. Czasem synonimem nosków są balony: czerwony i niebieski. One również zmieniają wielkość i ciężar. Czasem unoszą się w powietrzu, innym razem lekko opadają i toczą się po arenie.

Przedstawienie nawiązuje do estetyki cyrku: szerokie spodnie, fraki i cyrkowe noski postaci budzą skojarzenia z klaunami, a okrągła przestrzeń gry z cyrkową areną. Bohaterowie mają zróżnicowane i wyraziste charaktery. Ich zachowania są ekspresyjne. Podobnie jak klauni nie używają zrozumiałych słów – komunikują się mimiką, gestem, wymyślonym językiem. Bohaterowie w swoich działaniach często odwołują się sztuczek i czarów, zapraszają widzów do świata, który wymyka się logice i prawom fizyki. Klaun reprezentuje ludzkie słabości, budzi równocześnie rozbawienie

i głębokie wzruszenie oraz empatię. Dzięki temu artyści mogą opowiadać o niełatwych tematach z dużą lekkością. Pozwalają widzom doświadczać trudniejszych emocji w sposób bezpieczny, w przyjaznej atmosferze przyglądać się emocjom bohaterów, a nawet rozpoznawać w nich swoje własne przeżycia.

Twórcy spektaklu posługują się abstrakcją. To znaczy, że rzeczywistość w przedstawieniu nie jest odwzorowana realistycznie, nie przypomina konkretnych przedmiotów czy miejsc. Jest zbudowana przy pomocy światła, dźwięku, ruchu, przedmiotów. Twórcy nie opowiadają dosłownej historii, ale przekazują emocje i idee. Dzięki temu pozostawiają przestrzeń na nadawanie znaczeń przedmiotom, muzyce, gestom. Wszystkie te elementy są zaproszeniem do indywidualnych skojarzeń, uruchomienia wyobraźni i współtworzenia sensów.

„Kulka" to spektakl bez słów, a postaci posługują się wymyślonym językiem, bliskim dziecięcym zabawom. Język w „Kulce" jest nacechowany emocjonalnie, ma swoje tempo, akcenty, rytm. Słowa zastępuje także ruch, gest, dźwięk, światło, kolor, tempo, mimika. Taki sposób opowiadania otwiera najmłodszych widzów na obserwację, inspiruje do współodczuwania. Brak jednoznacznych interpretacji zostawia przestrzeń na ciekawość, pytania, rozmowy o teatralnym doświadczeniu jeszcze długo po zakończeniu spektaklu.

Istotną rolę w przedstawieniu pełni muzyka. Jest bardzo zróżnicowana: przywołuje różne gatunki i style muzyczne. Tworzą ją pojedyncze dźwięki, frazy i całe utwory. Jest pogodna i harmonijna. Nadaje rym wydarzeniom i oddaje emocje postaci. Przywodzi na myśl wymyślane przez dzieci kody, sygnały, które rozumieją tylko wtajemniczone osoby. Jest formą dialogu między postaciami. Gdy wyrażenie emocji za pomocą słów sprawia trudność, muzyka czyni to za nie. Rozbudza emocje i wyobraźnię widzów, odwołuje się do ich wrażliwości.

Galerię zdjęć oraz filmowy zwiastun spektaklu znajdziesz na stronie **www.teatrlalek.wroclaw.pl** (przy opisie przedstawienia).

KTO WYSTĘPUJE W PRZEDSTAWIENIU „KULKA”?

„Kulka” to przedstawienie, które pozostawia dużą swobodę w odczytaniu treści. Reżyser nie nazywa jednoznacznie postaci, nie określa również relacji między nimi. Dlatego w przedprzewodniku proponujemy nasze imiona dla bohaterów. Jeśli jednak chcesz ich nazwać inaczej – ta historia jest otwarta na Twoje odczytanie!

Czerwony

Czerwony jest muzykiem. Z wyglądu przypomina Klauna: nosi szerokie, czarne spodnie i czarny frak. Pod frakiem ma czarno-białą, pasiastą koszulkę. Ma też czerwony klaunowski nosek. Czerwony jest spokojny i nostalgiczny. Lubi nastrojową muzykę. Jest też bardzo pomysłowy: kiedy jego przyjaźń z Niebieskim zostaje nadszarpnięta, wymyśla sposób, żeby ją naprawić. Pomaga mu w tym znajomość magicznych sztuczek.

W roli Czerwonego występuje Radosław Kasiukiewicz.

Niebieski

Niebieski również jest muzykiem. Wygląda podobnie jak Czerwony, tylko jego nosek jest niebieski. Niebieski jest nieco porywczy i czasem narzuca innym swoje pomysły. Nie rozumie, dlaczego nie wszystkim się podobają. Lubi ostrzejsze, dynamiczne brzmienia. Potrafi wydobyć dźwięk z każdego przedmiotu. Gdy posprzecza się z Czerwonym, jest trochę nieswój. Ale jego wrażliwość i ciekawość świata pomagają odbudować przyjaźń.

W roli Niebieskiego występuje Grzegorz Mazoń.

ŚWIATŁA I DŹWIĘKI W SPEKTAKLU

światła

Światło przez większość spektaklu jest łagodne, ciepłe.

Bywa elementem teatralnych „czarów", kiedy wskutek działań Czerwonego zmienia się oświetlenie areny. Przejścia między oświetleniem całej przestrzeni a oświetleniem jej konturu są dynamiczne, w jednej scenie bardzo częste. To także moment dowcipnego odsłonięcia teatralnego backstage'u: kiedy realizator wymownym chrząknięciem daje znak bohaterowi, żeby przestał się bawić światłem.

W scenach, w których bohaterowie grają na ukulele dynamiczne, rockowe melodie, światło zmienia się na kolorowe. Na arenie poruszają się różnobarwne kręgi. Przywołują atmosferę rockowego koncertu.

W spektaklu nie ma momentów całkowitej ciemności. Jednak półmrok na scenie i na widowni może budzić niepokój u niektórych widzów. Szczególnie w okolicy 2. urodzin u dzieci pojawia się naturalny, rozwojowy lęk przed ciemnością. Warto na niego zareagować uważnością i wsparciem.

dym sceniczny

W przedstawieniu nie jest wykorzystywany dym sceniczny.

projekcje

W spektaklu nie ma projekcji.

dźwięki

Muzyka jest tematem przedstawienia (kiedy spotykają się dwaj muzycy), i językiem, w którym bohaterowie wyrażają swój charakter i emocje. Jest zróżnicowana, łączy różne style i gatunki. Czasem są to pojedyncze, powtarzane przez bohaterów, dźwięki, innym razem frazy czy pełne utwory muzyczne.

Muzyka w przedstawieniu jest grana na żywo, na ukulele, oraz z głośników. Utrzymuje się na podobnym poziomie głośności.

Poza muzyką w spektaklu pojawiają się wyrazy dźwiękonaśladowcze. Bohaterowie posługują się wymyślonym językiem. Poszczególne słowa są niezrozumiałe, pozbawione znaczenia, ale ich prozodia (to znaczy intonacja, akcent, tempo, rytm) pozwala sobie wyobrazić treść rozmowy oraz jej nastrój. Rozmowa bohaterów jest wyrazista i silnie nacechowana emocjonalnie.

Szczegółowy opis trudniejszych bodźców znajdziesz w rozdziale „Mapa treści wrażliwych i bodźców sensorycznych w przedstawieniu" na stronie 15

SŁÓW KILKA O CIEMNOŚCI W TEATRZE

„Kulka” jest spektaklem, który niektórym rodzicom i nauczycielom wydaje się dość ciemny. Światło pada na okrągłą arenę i postaci, które na niej działają. Pozostałą część sceny skrywa mrok. To czasami budzi niepokój opiekunów dzieci, które nie są przyzwyczajone do przebywania w półmroku. Teatralna ciemność ma jednak wiele zalet. O ciemności w jasnym świetle pisze Lidia Kurczaba – pedagożka, terapeutka integracji sensorycznej.

Moment przygasania światła na widowni to element teatralnego rytuału. Może budzić skojarzenie z układaniem się do snu: zwolnieniem tempa, odpoczynkiem. Półmrok stwarza warunki skupienia się na doświadczeniu, a niektórym dzieciom pomaga w regulacji pobudzenia. W przypadku małych dzieci ważne jest, żeby ten proces odbywał się w bezpiecznej atmosferze, przy obecnym i wspierającym dorosłym.

Półmrok sprzyja odcięciu od codzienności. Pozwala zredukować przeciążenie, ogranicza ewentualne bodźce z widowni. Pozwala wejść w świat wyobrażeń, doświadczeń. Mózg dziecka dopowiada sobie różne rzeczy, kojarzy, tworzy obrazy. Kiedy mniej czynników rozprasza, ożywa wyobraźnia. A teatr jest dla wyobraźni wymarzonym miejscem.

„Kulka” to spektakl minimalistyczny w formie, a półmrok dodatkowo sprzyja zauważaniu drobnych zmian w muzyce, scenografii, ruchu, relacjach między postaciami. Pozwala w pełni zanurzyć się w historii, która dzieje się na scenie. W przypadku młodszych odbiorców wspiera koncentrację uwagi.

Około 2. urodzin u dzieci może pojawić się rozwojowy lęk przed ciemnością, która panuje na widowni. Taka reakcja jest w pełni naturalna. Jeśli niepokój związany z półmrokiem pojawi się u dziecka, warto zareagować na niego uważnością i wsparciem.

MAPA TREŚCI WRAŻLIWYCH I BODŹCÓW SENSORYCZNYCH W PRZEDSTAWIENIU

UWAGA! W tym rozdziale opisujemy po kolei każdą scenę spektaklu. Jeśli nie chcesz znać szczegółów przed obejrzeniem przedstawienia, przejdź do strony 20

treści trudniejsze	fabuła	bodźce sensoryczne
	scena I Powitanie [0:00-04:50] Na niewielkiej, okrągłej arenie spotykają się Czerwony i Niebieski. Przyglądają się sobie z zaciekawieniem. Grają na ukulele, nasłuchują. Dźwięk ich instrumentów łączy się we wspólną melodię.	
Konflikt między przyjaciółmi. Scena może wywoływać napięcie.	**scena II Na jedną nutę** [04:50-08:50] Czerwony i Niebieski wspólnie grają i gwiżdżą melodię. Niebieski wymyśla nową piosenkę, ale Czerwony woli bardziej nastrojową muzykę. Niebieski próbuje przekonać Czerwonego do zmiany zdania. Wybucha sprzeczka.	ok. 9. minuty narastające napięcie w dialogu
Konflikt między przyjaciółmi. Scena może wywoływać napięcie.	**scena III Sprzeczka** [08:50-09:40] Sprzeczka narasta. Niedawni przyjaciele rozchodzą się w swoje strony. Niebieski znika w kulisie. Czerwony próbuje namówić Niebieskiego do powrotu, ale odpowiada mu cisza.	
	scena IV Czerwony [09:40-10:30] Czerwony z rezygnacją ściąga nosek. Nagle dzieją się czary. Rozświetla się tylko wąski kontur areny. Gdy go zakłada – rozświetla się cała okrągła scenka. Czerwony jest zachwycony swoją mocą! Wpada na pewien pomysł. Znika w kulisie.	W trakcie sceny wielokrotne, dynamiczne zmiany oświetlenia.

treści trudniejsze	fabuła	bodźce sensoryczne

scena V Niebieski

[10:30-11:00]

Wchodzi Niebieski. Jest wciąż zdenerwowany, przeżywa sprzeczkę z przyjacielem. Znika w kulisie.

scena VI Tajemnicze pudełko

[11:00-11:30]

Wchodzi Czerwony. W dłoniach trzyma niewielkie pudełko. Ustawia je na arenie. Do pudełka wkłada nosek. Gra na ukulele, by przywołać Niebieskiego. Znika w kulisie.

scena VII A może jest nadzieja?

[11:30-13:30]

Wchodzi Niebieski. Zauważa pudełko. Otwiera je delikatnie. W pudełku jest jeszcze jedno pudełko. I jeszcze jedno. Zabawa sprawia mu radość. Niebieski otwiera najmniejsze pudełko – jest puste. Niebieski odchodzi zrezygnowany.

scena VIII Nosek

[13:30-15:20]

Nagle nad pudełkiem unosi się czerwony nosek. Niebieski początkowo nie wierzy własnym oczom, ale już po chwili próbuje nosek złapać. Chce go zamknąć w pudełku, ale nosek się wymyka.

treści trudniejsze	fabuła	bodźce sensoryczne

scena IX Niepewność

[15:20-17:50]

Czerwony nosek zawisa dokładnie na wysokości noska Niebieskiego – jakby obok muzyka stał niewidzialny przyjaciel. Nosek zaczepia Niebieskiego, ale ten udaje, że się gniewa. Nosek i Niebieski na przemian zbliżają się i unikają.

scena X Zaufanie

[17:50-18:40]

Nosek osiada lekko na otwartej dłoni Niebieskiego. Niebieski przygląda mu się z czułością. Nosek buja się nad areną jak na wielkiej huśtawce. Niebieski podejmuje zabawę. Nosek znika nad sceną.

scena XI Piłeczka

[18:40-21:10]

Z kulisy wytacza się większy, czerwony nosek. Wygląda jak mała piłeczka. Niebieski podrzuca piłeczkę, a piłeczka dźwięczy jak struna ukulele. Niebieski gra na piłeczce, jak na instrumencie. Piłeczka znika w kulisie.

scena XII Piłka

[21:10-24:20]

Niebieski złości się i już chce wyjść, kiedy z kulisy wypada czerwona piłka. Wygląda jak duży nosek. Zachowuje się jak piesek. Gdy podskakuje, dźwięczy jak struna ukulele albo nutki na pięciolinii. Niebieski biegnie po swój instrument. Grają wspólną melodię.

treści trudniejsze	fabuła	bodźce sensoryczne
	scena XIII Ludzik [24:20-25:00] Z tyłu ukulele Niebieski znajduje wycięte z papieru ciałko człowieczka. Przykłada je do piłki, jak do głowy. Niebieski gra na ukulele, a papierowy ludzik tańczy w powietrzu.	
	scena XIV Dobrze mieć przyjaciela [25:00-26:50] Czerwona piłka znika nad areną. Od strony kulisy unosi się czerwony balonik z papierowym ciałkiem. Ludzik spaceruje po dłoni Niebieskiego, ląduje na jego głowie, przysiada na ramieniu. Niebieski zabiera ludzika i znika w kulisie.	W scenie pojawiają się balony – wykorzystane w zabawny sposób.
	scena XV Balony [26:50-29:40] Wchodzi Czerwony. W jednej ręce trzyma ludzika z czerwonym balonem w miejscu głowy, w drugiej – z niebieskim. Ludziki unoszą się, tańczą w powietrzu. Po chwili znikają, a Czerwony wraca z czerwonym i niebieskim balonem – są tak wielkie, że ledwie mieszczą się w rękach. Czerwony zabiera niebieski balon. Znika w kulisie.	W scenie pojawiają się balony – wykorzystane w zabawny sposób.

treści trudniejsze	fabuła	bodźce sensoryczne
	scena XVI Taniec [29:40-30:10] Wchodzi Niebieski. Tańczy z czerwonym balonem. Wysyła go w kulisę.	W scenie pojawiają się balony – wykorzystane w zabawny sposób.
	scena XVII Kula [30:10-33:30] Z kulisy wytacza się ogromna, czerwona kula, która wygląda jak gigantyczny nosek. Niebieski uderza w nią lekko, a kula wydaje dźwięki. Nagle kula podnosi się na dwóch cienkich, ludzkich nóżkach. Kula i Niebieski wybijają stopami rytm na podłodze. Z kuli wyskakuje lewa ręka w pasiastej koszulce, a po chwili głowa Czerwonego. Przyjaciele machają do siebie radośnie.	
	scena XVIII Na zgodę! [33:30-36:30] Kula wytacza się w kulisę. W jej miejsce wtacza się mały, czerwony nosek, a za noskiem wbiega Czerwony. Przyjaciele wyciągają ręce na zgodę, wpadają sobie w objęcia. Na swoich ciałach wystukują rytm, na ukulele grają wspólną melodię.	

CZY PRZEDSTAWIENIE JEST DOSTĘPNE DLA WIDZÓW Z NIEPEŁNOSPRAWNOŚCIAMI?

Przedstawienie jest dostępne dla widzów o szczególnych potrzebach:

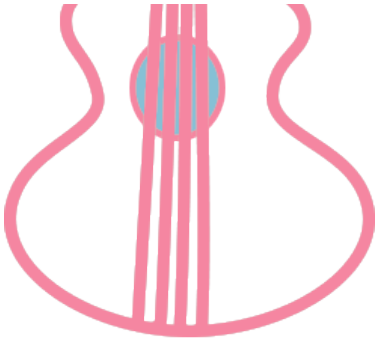
a) osób z trudnościami w obszarze poruszania się:

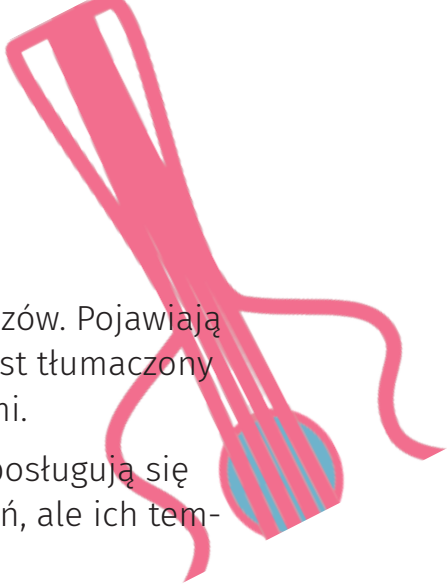
Scena kameralna oraz Scena na Piętrze, na których prezentowany jest spektakl „Kulka", są dostępne dla osób z trudnościami w obszarze poruszania się. Widzowie mogą skorzystać z windy w asyście pracownika obsługi widowni. Winda dojeżdża na poziom widowni obu scen. Miejsca na widowni można zająć bez konieczności pokonywania schodów. Liczba miejsc dla osób poruszających się na wózku jest ograniczona, warto więc zgłosić ten fakt podczas rezerwacji biletów.

b) osób z trudnościami w obszarze widzenia:

Spektakl ma opracowaną audiodeskrypcję, z której można skorzystać podczas prezentacji przedstawienia. Autorką audiodeskrypcji jest Aneta Głuch-Klucznik. Spektakle z audiodeskrypcją są oznaczone w repertuarze skrótem AD. Grupy zorganizowane mogą również zamówić audiodeskrypcję w wybranym terminie prezentacji – możesz zgłosić taką potrzebę z wyprzedzeniem specjalistce ds. dostępności.

Osobom słabowidzącym polecamy miejsca w pierwszych rzędach – tak, aby mogły lepiej dostrzec szczegóły inscenizacji. Możesz zgłosić taką potrzebę podczas rezerwacji biletów.

c) osób z trudnościami w obszarze słyszenia:

Przedstawienie pod tytułem „Kulka” jest zbudowane z obrazów. Pojawiają w nim wyrazy dźwiękonaśladowcze. Dlatego spektakl nie jest tłumaczony na Polski Język Migowy. Nie jest również opatrzony napisami.

W spektaklu znaczącą rolę odgrywa muzyka. Bohaterowie posługują się wymyślonym językiem. Słowa nie mają konkretnych znaczeń, ale ich tempo, rytm i intonacja informują widzów o nastroju rozmowy.

Podczas przedstawień na Scenie kameralnej można skorzystać z pętli indukcyjnej lub systemu Auracast. Pętla obejmuje całą widownię.

d) osoby z trudnościami w obszarze rozumienia:

Przedstawienie jest dostępne dla widzów z niepełnosprawnością intelektualną. Spektakl operuje teatralną metaforą, która jest zrozumiała dla widzów z niepełnosprawnością intelektualną w różnym stopniu. W spektaklu niemal nie ma słów – aktorzy posługują się wymyślonym językiem. Obrazy są uniwersalne i zachęcają do dużej swobody w odczytywaniu treści przedstawienia.

Dla odbiorców z trudnościami w obszarze rozumienia przygotowaliśmy tekst objaśniający do spektaklu w standardzie ETR. Autorką tekstu jest Marta Kurowska. Grupy zorganizowane mogą skorzystać z tekstu objaśniającego w wybranym terminie prezentacji – możesz zgłosić taką potrzebę z wyprzedzeniem specjalistce ds. dostępności.

Widzowie o szczególnych potrzebach mogą skorzystać z asysty w dotarciu do budynku Teatru z taksówki lub najbliższych przystanków komunikacji miejskiej. Potrzebę asysty możesz zgłosić z wyprzedzeniem specjalistce ds. dostępności.

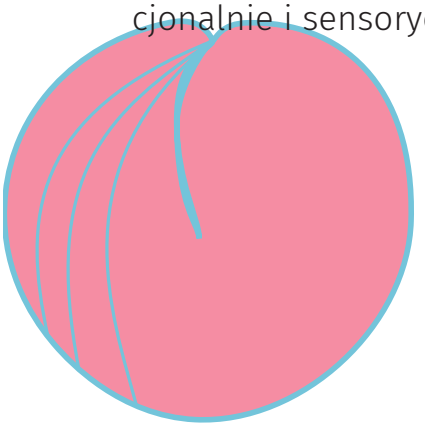
CZY PRZEDSTAWIENIE JEST ODPOWIEDNIE DLA WIDZÓW NEURORÓŻNORODNYCH?

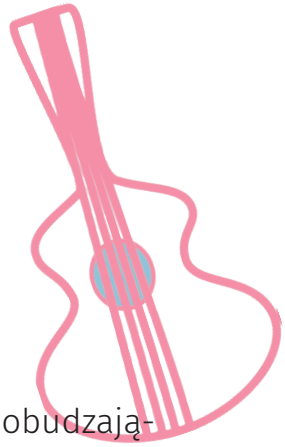
(oprac. Lidia Kurczaba – pedagożka, terapeutka integracji sensorycznej)

„Kulka” w reżyserii Tomasza Maśląkowskiego to spektakl otwarty na interpretacje. Otwiera przestrzeń na indywidualne dopowiedzenia, zrozumienie i nadawanie znaczeń. Jest sensoryczny, bogaty w ruch, dźwięki, obrazy. Dzięki temu widz może na własny sposób odczuwać przedstawienie. W wolności odbioru nie ma „błędnych” odczytań.

Przedstawienie jest spokojne i bezpieczne. Tempo scen jest umiarkowane, a zmiany następują płynnie. Scenografia jest łagodna, znana i rozpoznawalna z codziennego otoczenia. Zachowuje porządek wizualny. Przestrzeń jest czytelna, łatwo o zauważenie zmian. Widzowie neuroróżnorodni mogą skupić się na strukturze i rytmie, zwracać uwagę na detale.

Muzyka jest zróżnicowana: to zarówno pojedyncze, powtarzalne dźwięki, jak i utwory muzyczne. Linie melodyczne utworów można śledzić bez większego wysiłku poznawczego. Odbiór warstwy muzycznej jest kwestią indywidualną, choć jej wyważony rytm nie niesie potencjału dysregulującego, a może mieć wpływ wspomagający koncentrację. Poza muzyką obecne są onomatopeje i wymyślony język postaci. Słowa nie mają konkretnego znaczenia językowego, widz „wysłucha” raczej ich nastroju. Komunikacja opiera się na emocjonalnym brzmieniu, w którym zawiera się napięcie, wysokość tonów, rytm, emocje, powtarzalność. Znaczenie ma jak – a nie co – postać mówi. Reakcja widzów neuroróżnorodnych może być różna i zależy od indywidualnego funkcjonowania dziecka. Dla niektórych odbiorców może nieść swobodę, znieść konieczność rozumienia i podążania za dialogiem. U innych może powodować frustrację, która wynika z niezrozumienia słów. Wymyślony język może wymagać większego zaangażowania w mimikę, ruch, fabułę, a co za tym idzie, przeciążać emocjonalnie i sensorycznie.

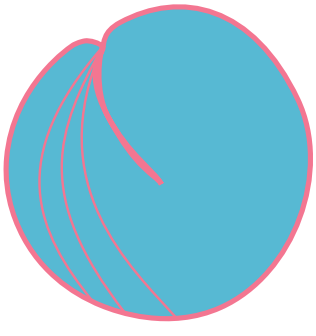

Światła w spektaklu są stonowane, nie mają charakteru silnie pobudzającego. Ich natężenie utrzymuje się na podobnym poziomie, a zmiany kolorów następują płynnie. W dwóch scenach zmienia się kształt, jaki rysuje światło: czasem rozświetlona jest cała arena, innym razem tylko jej kontur. Zmiany odbywają się w podobnej dynamice, co zapalanie i wyłączanie światła w domu.

Spektakl opowiada historię pewnej relacji, która rozwija się od początkowego zaciekawienia, przez konflikt i stopniowe odbudowywanie zaufania do finalnej zgody i porozumienia. Odbiorcy neuroróżnorodni mogą intensywnie odbierać warstwę emocjonalną, lecz mieć trudność z przypisaniem jej znaczeń. Dla części widzów np. w spektrum autyzmu odczytywanie emocji postaci może być wyzwaniem. Nie są one jednak niezbędne do odbioru spektaklu: widzowie mogą go doświadczać na wielu innych poziomach.

Dla widzów neuroróżnorodnych elementy sensoryczne i emocjonalne w „Kulce” mogą być zarówno regulujące, przyjemne, jak i dezorganizujące czy przeciążające. Ocena potencjalnych trudności zależy od indywidualnego funkcjonowania każdego dziecka. „Kulka” może być jednym z pierwszych teatralnych doświadczeń, dlatego reakcje dzieci mogą nas zaskoczyć. A sama neuroróżnorodność oznacza różne sposoby odbierania świata, także tego teatralnego. Zróżnicowane reakcje odpowiadają indywidualnemu sposobowi odbioru.

Bodźce sensoryczne oraz treści wrażliwe szczegółowo omawiamy w rozdziałach „Światła i dźwięki spektaklu” na stronie 13 oraz „Mapa treści wrażliwych i bodźców sensorycznych w przedstawieniu” na stronie 15

W JAKI SPOSÓB RODZIC LUB NAUCZYCIEL MOŻE WESPRZEĆ WIDZÓW W ODBIORZE I ROZUMIENIU SPEKTAKLU?

(oprac. Lidia Kurczaba – pedagożka, terapeutka integracji sensorycznej)

Przedstawienie jest adresowane do szerokiej grupy odbiorców. Warto pamiętać, że dzieci w różnym wieku będą na „Kulkę" reagować inaczej, zwrócą uwagę na inne elementy przedstawienia.

U najmłodszych dzieci w wieku od roku do 2 lat odbiór spektaklu odbywa się głównie przez zmysły. Obserwują ruch, intuicyjnie wyczuwają nastrój i bliskość dorosłego. Reagują na emocjonalny charakter relacji, mimikę postaci, tempo przedstawienia nawet jeśli nie rozumieją jeszcze ich znaczenia, nie odczytują (teatralnych) metafor. Tytułowa kulka może być dla dziecka ciekawym i znajomym obiektem w ruchu. Może być elementem zabawy i ze wspólną zabawą budzić skojarzenie. Obecny rytm i powtarzalność mogą ułatwić najmłodszym widzom orientowanie sie w spektaklu, a także wpływać na poczucie bezpieczeństwa. Jednak ze względu na krótki czas koncentracji uwagi mogą częściej się poruszać, zmieniać pozycję ciała, żywo reagować na sceny albo przeciwnie – odwracać głowę w stronę widowni lub skoncentrować na czymś, niezwiązanym ze spektaklem. Nie oznacza to jednak utraty zainteresowania, ale jest częścią naturalnego rozwoju, sposobem regulacji poziomu pobudzenia.

Dzieci w wieku przedszkolnym mogą już śledzić przebieg historii na scenie, nadawać przedmiotom znaczenia symboliczne. Potrafią lepiej adaptować się do zmiennych warunków, choć reakcja na nie pozostaje kwestią indywidualną. Wraz z rozwojem rozumienia sytuacji społecznych, przedszkolaki mogą dostrzegać zmiany w relacji między bohaterami: nieporozumienie czy emocjonalną bliskość. Wiek przedszkolny to również rozkwit wyobraźni i myślenia symbolicznego. To także rozwój rozumienia zależności przyczynowo-skutkowych, eksperymentowania i poznawania zasad otaczającego świata. Widzowie mogą z ciekawością obserwować techniki teatralne i próbować objaśniać teatralne „czary". To jednak nie wyklucza odczytywania metafor i interpretacji treści spektaklu.

„Kulka” w reżyserii Tomasza Maśląkowskiego to uniwersalny spektakl o przyjaźni i nawiązywaniu relacji. Dlatego w tym rozdziale proponujemy różnorodne działania, które wspierają budowanie przez dziecko bezpiecznych relacji – w teatrze i poza nim.

Przed spektaklem możecie porozmawiać i pobawić się. Te działania mogą pomóc dziecku w odbiorze przedstawienia:

- możecie porozmawiać o tym, że postaci przez większą część czasu nie będą ze sobą rozmawiać, lecz komunikować się ruchem, gestem, spojrzeniem, dźwiękiem. Będzie mało słów, za to będziecie patrzeć i obserwować, co się dzieje,
- podczas spektaklu dziecko będzie mogło zająć miejsce na wygodnej poduszce. Dzięki temu będzie mogło swobodnie poruszyć się, zmieniać pozycję, położyć na brzuchu,
- podczas spektaklu postaci będą grać na instrumentach i wydobywać dźwięki z ciała i z kulek. W domu, przez spektaklem, możecie wspólnie sprawdzić, jakie dźwięki wydają różne przedmioty. Czy można na nich zagrać jak na instrumencie?
- w domu, przed spektaklem, możecie pobawić się piłkami i balonami: co się Wam uda z nimi zrobić? W co piłka może się zamienić w zabawie? Czy możemy połączyć balon z czymś innym? Taka zabawa może być ciekawym i atrakcyjnym wprowadzeniem do zmienności znaczeń przedmiotów, a także nawiązaniem do działań w spektaklu,
- w domu, przed spektaklem, możecie pobawić się bez słów. Spróbujcie pobyć razem bez mówienia. Możecie naśladować siebie i swoje ruchy, przyglądać się sobie. Taka zabawa może być interesującym nawiązaniem do działań w spektaklu, wprowadzenie do relacji oraz przetwarzania przez dziecko widzenia i ruchu,
- możesz uprzedzić dziecko, że podczas spektaklu nie musi wszystkiego rozumieć: może śledzić akcję i skupić uwagę na tym, co je interesuje,
- możesz zaprosić dziecko, by spróbowało zapamiętać sceny, które są trudniejsze lub niezrozumiałe – może np. ścisnąć Cię w tych momentach za rękę. Po spektaklu możecie do nich wrócić i porozmawiać.

Przedstawienie nie opowiada historii wprost. Zostawia przestrzeń na samodzielne nadawanie znaczeń, zaprasza do świata wyobraźni. Po spektaklu możesz w bezpiecznej przestrzeni porozmawiać z dzieckiem na wiele tematów. Proponujemy Wam kilka pytań / obszarów, ale w rozmowie nie wszystkie muszą zostać poruszone. Przeciwnie: warto dokonać wyboru. Rozmowa nie musi prowadzić do konkretnych odpowiedzi, podsumowań i wniosków. Już samo zainteresowanie odczuciami i refleksjami to dla dziecka ważny sygnał, że są one dla nas istotne.

I. Pytania o doświadczenia dziecka i jego świat:

- jak się dogadać z drugą osobą? Co pomaga Ci ją zrozumieć?
- do czego są potrzebne emocje?
- gdyby Twoje emocje miały kolory lub kształty, jak by wyglądały?
- czy można się na kogoś zezłościć i nadal go lubić?
- czy rozumiesz czasem kogoś bez słów? Jak to się dzieje?

II. Pytania o spektakl, który wspólnie obejrzeliście:

* opowiesz mi, o czym była historia z przedstawienia? Co się wydarzyło pomiędzy bohaterami?
* o czym postacie rozmawiały? Co czuły?
* dlaczego postaci grały na instrumentach? Co robiła muzyka w tym przedstawieniu?
* kto poruszał kulkami? Dlaczego to robił?
* dlaczego kulki się zmieniały / miały różną wielkość?
* które sceny najmocniej Cię rozbawiły?
* czy w spektaklu było coś niezrozumiałego, choć bardzo ciekawego?
* jak bez słów pokażesz osobie, która nie widziała spektaklu, co najbardziej Ci się w nim podobało?

Możecie również poruszyć kwestie przyjaźni i budowania relacji z innymi. W obserwacji, rozmowach i zabawie zastanowić się, co w relacji z innymi jest piękne, a co może sprawiać trudność, poszukać Waszego własnego sposobu na odbudowanie relacji po kłótni. To nie musi się wydarzyć od razu, podczas jednej rozmowy. Warto wracać do tych tematów, przyglądać im się, dopowiadać – tak, by odpowiadały Waszej wrażliwości i potrzebom.

- zastanówcie się wspólnie, czym jest przyjaźń. Co sprawia, że kogoś nazywamy przyjacielem?
- porozmawiajcie o tym, co zrobić, gdy nie dogadujemy się z drugą osobą. Jak możemy znaleźć wspólny język? Po czym rozpoznać, że dziecko szuka kontaktu, chce pozostać w relacji mimo kłótni czy trudniejszych emocji? Macie swoje własne słowa-klucze? Może jest to gest lub taniec?
- sprawdźcie, w jaki sposób możecie okazywać przyjaźń. Co lubicie robić tak samo? Jakie różnice między Wami są najpiękniejsze? A jakie trochę Was denerwują?

SŁOWNICZEK TRUDNIEJSZYCH POJĘĆ

AUDIODESKRYPCJA – słowny opis warstwy plastycznej spektaklu, dostępny dla osób z trudnościami w obszarze widzenia. W repertuarach i na stronie internetowej audiodeskrypcja jest określona skrótem AD. Podczas przedstawienia osoby, które potrzebują audiodeskrypcji, odsłuchują ją na specjalnych odbiornikach ze słuchawkami. Lektor opisuje jak wygląda scenografia, kostiumy oraz działania aktorów. Audiodeskrypcja nie przeszkadza osobom, które nie korzystają z tego udogodnienia – nie słyszą jej. Podczas warsztatów prowadzimy audiodeskrypcję na żywo – prowadzący opisują na głos wygląd osób, przedmiotów i działań.

DOSTĘPNOŚĆ – możliwość skorzystania z różnych miejsc i wydarzeń bez ograniczeń. Dostępność obejmuje obszary widzenia, słyszenia, poruszania się, rozumienia i czucia. Dzięki odpowiednio zaplanowanym wydarzeniom oraz wykorzystanym technologiom i udogodnieniom w spektaklach, warsztatach i oprowadzaniach mogą wziąć udział m.in. osoby z niepełnosprawnościami, neuroróżnorodne, seniorzy, rodzice małych dzieci i wiele innych grup. Nie tworzymy osobnych wydarzeń, ale dbamy o to, byśmy mogli wspólnie doświadczać teatru.

NAPISY DO SPEKTAKLI – są to napisy w języku polskim, które wyświetlamy podczas wybranych wydarzeń. Napisy służą głównie osobom g/Głuchym i słabosłyszącym. Nie wszystkie osoby z niepełnosprawnością słuchu znają Polski Język Migowy i to właśnie napisy pomagają im w poznaniu treści wydarzenia. Podczas spektaklu napisy są wyświetlane na ekranach, umieszczonych z boku sceny. Ekrany nie zasłaniają obrazu, ani nie przeszkadzają w odbiorze. Na ekranach, poza kwestiami postaci, autor napisów wyświetla również opisy najważniejszych dźwięków w spektaklu lub rodzaj muzyki, która towarzyszy scenie.

NEURORÓŻNORODNOŚĆ – określenie na różne funkcjonowanie ludzkich mózgów w takich obszarach, jak uczenie się, kontakty społeczne, skupienie uwagi, przeżywanie i okazywanie emocji, i wielu innych. Może obejmować osoby w spektrum autyzmu, spektrum ADHD, wysoko wrażliwe, w kryzysach zdrowia psychicznego. Neuroróżnorodność odchodzi od wcześniejszych koncepcji zaburzeń rozwojowych lub czynników środowiskowych. Zwraca uwagę na naturalne różnice między ludźmi oraz empatię i komunikację, dzięki którym możemy razem funkcjonować.

POLSKI JĘZYK MIGOWY – język, którym posługują się osoby g/Głuche. Jest to system znaków – gestów, które odpowiadają słowom i zwrotom w języku polskim. Dodatkowo w Polskim Języku Migowym istnieją znaki, które odpowiadają pojedynczym literom alfabetu i cyfrom. Polski Język Migowy ma swoją własną gramatykę, różną od gramatyki języka polskiego. Gdy w repertuarze lub na stronie internetowej zobaczysz skrót PJM to znaczy, że podczas spektaklu lub warsztatu będzie obecny tłumacz Polskiego Języka Migowego. Tłumacz będzie tłumaczyć wydarzenie lub pomoże w komunikacji z osobami g/Głuchymi.

TEKST OBJAŚNIAJĄCY – dodatkowy tekst, który towarzyszy spektaklowi. Wspiera osoby z trudnościami w obszarze rozumienia w interpretacji metafor teatralnych, rozumieniu trudniejszych słów lub podążaniu za fabułą – w przypadku retrospekcji lub wielu wątków. Podczas spektakli teatralnych osoby, które potrzebują tekstu objaśniającego, odsłuchują go na specjalnych odbiornikach ze słuchawkami. Lektor podpowiada znaczenie słów, obrazów i sytuacji, łączy wydarzenia i jest przewodnikiem po świecie przedstawienia. Tekst objaśniający nie przeszkadza osobom, które nie korzystają z tego udogodnienia – nie słyszą go.

KONTAKT

Jeśli chcesz kupić bilet na przedstawienie „Kulka”, możesz skontaktować się z pracownikami Biura Organizacji Widowni:
nr telefonu: 71 335 49 11 lub 71 335 49 12 lub 71 335 49 49
e-mail: widownia@teatrlalek.wroclaw.pl

Pracownicy Biura Organizacji widowni pomogą Ci wybrać odpowiednie miejsce oraz kupić bilet. Pracownicy Biura Organizacji Widowni pracują od poniedziałku do piątku w godz. 7.30-15.30.

Jeśli potrzebujesz informacji o dostępności przedstawienia dla osób ze szczególnymi potrzebami, tłumaczenia PJM lub asysty, możesz skontaktować się z Martą Kurowską, specjalistką ds. dostępności i edukacji:
nr telefonu: 71 335 49 09 lub 504 54 74 26 (tylko sms)
e-mail: marta.kurowska@teatrlalek.wroclaw.pl

Specjalistka do spraw dostępności i edukacji pracuje od poniedziałku do piątku w godz. 8.00-16.00 oraz podczas wybranych dostępnych wydarzeń.

Tekst: Marta Kurowska
Autor plakatu: Marzena Waleńska
Projekt graficzny: Robert Maniak
Zdjęcia: Natalia Kabanow, Robert Maniak
Konsultacja: Lidia Kurczaba

Przedprzewodnik do spektaklu „Kulka” powstał w ramach zadania „Teatr wrażliwy. Poprawa dostępności oferty i wydarzeń Wrocławskiego Teatru Lalek”.

Środki na realizację zadania pochodzą z projektu „Projektowanie Uniwersalne Kultury – dostępność w instytucjach kultury” prowadzonego przez Narodowe Centrum Kultury w ramach działania 3.3 „Systemowa poprawa dostępności”, priorytetu III „Dostępność i usługi dla osób z niepełnosprawnościami” Programu Fundusze Europejskie dla Rozwoju Społecznego 2021–2027.

Fundusze Europejskie dla Rozwoju Społecznego
Rzeczpospolita Polska
Dofinansowane przez Unię Europejską